

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL I.L. SKUNDO**

2025 m. birželio d. Nr. S- (7-2025/53)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos pirmininkės Vilmos Vildžiūnaitės, narių Gvidos Ivanauskienės, Kristinos Jakštienės, Raimondos Juodkaitės (pranešėja), Jurgitos Narkevičiūtės, rašytinio proceso tvarka, išnagrinėjo I.L. (toliau – Pareiškėjas) 2025-04-07 skundą (toliau – Skundas) dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2025-03-28 sprendimo Nr. (21.222Mr) 500-470 (toliau – Sprendimas, skundžiamas sprendimas) dalies, kuria Pareiškėjas neatleistas nuo 600,68 Eur akcizų delspinigių.

Komisija n u s t a t ė:

Inspekcija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 8 straipsnio 3 dalimi, 100 straipsnio 1 dalimi ir Atleidimo nuo baudų, delspinigių ir palūkanų taisyklių, patvirtintų Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004 m. liepos 26 d. įsakymu Nr. VA-144 „Dėl atleidimo nuo baudų, delspinigių ir palūkanų taisyklių patvirtinimo“ (toliau – Taisyklės) 5, 7 punktais, 28.1 ir 28.2 papunkčiais, išnagrinėjusi Pareiškėjo 2025-03-04 ir 2025-03-11 prašymus (toliau – Prašymai) dėl atleidimo nuo delspinigių bei nustačiusi, kad Pareiškėjas minėtus prašymus grindžia aplinkybe, jog apie atsiradusią prievolę mokėti akcizus nežinojo ir nebuvo informuotas, skundžiamu sprendimu nusprendė Pareiškėją atleisti nuo 200,23 Eur akcizų delspinigių už laikotarpį nuo 2023-09-27 iki 2025-03-15 ir neatleisti nuo 600,68 Eur akcizų delspinigių už laikotarpį nuo 2023-09-27 iki 2025-03-15.

Pareiškėjas, nesutikdamas su Sprendimo dalimi, kuria neatleistas nuo 600,68 Eur akcizų delspinigių, pateikė Skundą Komisijai. Pareiškėjas akcentuoja, jog ilgiau nei vienerius metus nebuvo informuotas apie pareigą mokėti akcizus, tik gavęs informaciją iš Inspekcijos, nedelsiant pateikė akcizų deklaraciją ir sumokėjo didžiąją dalį mokesčio (4200 Eur), o dėl likusios dalies kreipėsi dėl mokestinės paskolos sudarymo, kas rodo ne tik geranoriškumą, bet ir ketinimą visiškai atsiskaityti su valstybe. Pareiškėjo vertinimu, delspinigių išieškojimas šiuo atveju neatitinka protingumo, sąžiningumo ir teisingumo principų (Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 8 straipsnis) ir mano, kad visiškai atleisti nuo delspinigių yra būtina, vadovaujantis proporcingumo ir socialinio teisingumo principais. Pareiškėjas Skundą taip pat grindžia sunkia socialine ekonomine padėtimi, teigia, kad šiuo metu yra nedirbantis, besimokantis pagal užimtumo tarnybos programą asmuo, tėvas, auginantis du mažamečius vaikus ir gaunantis tik minimalias pajamas. Pareiškėjas mano, kad tokia padėtis atitinka MAĮ 113 straipsnio 1 dalies 3 punkto nuostatas.

Vadovaudamasis išdėstytu, Pareiškėjas prašo Komisijos panaikinti Inspekcijos Sprendimą dalyje, kuria Pareiškėjas neatleistas nuo 600,68 Eur akcizų delspinigių ir atleisti nuo visų 800,91 Eur akcizų delspinigių.

Inspekcija Sprendime nurodo, kad 800,91 Eur akcizų delspinigių suma Pareiškėjui apskaičiuota už laikotarpį nuo 2023-09-27 iki 2025-03-15, nuo akcizų, deklaruotų už 2023 m. rugsėjo mėn. Inspekcija nurodė, jog Pareiškėjas pažeidė Lietuvos Respublikos akcizų įstatymo (toliau – Akcizų įstatymas) 9 straipsnio 1 dalies 8 punktą, 9 dalį. Pagal Akcizų įstatymo 22 straipsnio nuostatas asmenys už šio įstatymo ir (ar) jo įgyvendinamųjų teisės aktų pažeidimus atsako MAĮ ir kitų įstatymų nustatyta tvarka. Prašymų nagrinėjimo metu nustatyta, kad Pareiškėjas asmens akcizų deklaraciją (forma FR0630A) už 2023-09-25 dieną pateikė 2025-03-04 ir joje deklaravo į valstybės biudžetą mokėtiną 5 269 Eur akcizų sumą. Sprendime pažymėta, kad dalis deklaruotos akcizų sumos (4 200 Eur) sumokėta / įskaityta 2025-03-13, likusi nesumokėta suma – 1 069 Eur, t. y. prievolė nėra pilnai įvykdyta (deklaravimo ir mokėjimo terminas 2023-09-26).

Sprendime nurodoma, kad atsižvelgiant į Pareiškėjo mokesčių administratoriui teiktų prašymų turinį, atleidimas nuo delspinigių nagrinėjamas kaltės dėl padaryto pažeidimo nebuvimo aspektu. Sprendime atsižvelgiama į Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktiką, nurodant, kad atleidimo nuo delspinigių pagrindas iš esmės sietinas tik su tokiais nuo mokesčių mokėtojo valios nepriklausančiomis aplinkybėmis, kurios lemia, kad jis neturėjo galimybės deklaruoti, apskaičiuoti bei sumokėti gautų mokesčių. Mokesčių mokėtojo kaltės nepaneigia tokios aplinkybės kaip neteisingas (klaidingas) mokesčių įstatymų supratimas, mokestinių prievolių neįvykdymas dėl mokėtojo kontrahentų sutartinių išipareigojimų nevykdymo, netinkama mokesčių administratoriaus vykdoma mokesčių mokėtojo veiklos kontrolė ir laiku nenustatytas daromas mokesčių įstatymo pažeidimas, mokesčio įstatymo pažeidimą tiesiogiai padaro mokesčių mokėtojo vardu veikiantis jo atstovas ir pan. Taigi, už tinkamą mokesčių sumokėjimą pirmiausia yra atsakingas pats mokesčių mokėtojas, jis privalo žinoti (išsiaiškinti) savo su mokesčių mokėjimu susijusias pareigas, jas tinkamai vykdyti ir jis negali teisinti savo paties pareigų nevykdymo kitų asmenų nepakankamai atlikta jo veiklos kontrole. Pagal MAĮ nuostatas už mokėtino į biudžetą mokesčio sumažinimą skiriamos sankcijos laikomos griežta (objektyvia) atsakomybe, kuriai esant mokesčių mokėtojo kaltė visuomet preziumuojama, tai yra laikoma, kad dėl mokesčio įstatymo pažeidimo kaltas mokesčių mokėtojas, jeigu jis neįrodo priešingai.

Sprendime nurodoma, kad LVAT praktikoje laikomasi pozicijos, jog vertinant MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkte įtvirtintą atleidimo pagrindą, yra reikšminga mokesčio mokėtojo subjektyvioji pusė, t. y. kaltė, kurios išraiška yra nepakankamas atidumas, rūpestingumas ar apdairumas, kurio reikalaujama iš veikiančio asmens konkrečiomis sąlygomis. Asmuo, kuris nevykdė pareigos elgtis rūpestingai ir atidžiai arba nesugebėjo toks būti konkrečioje situacijoje, negali būti atleistas nuo atsakomybės (delspinigių), nesant kaltės dėl padaryto pažeidimo¹.

Inspekcija akcentuoja, jog LVAT, nagrinėdamas mokesčių mokėtojų atleidimo nuo delspinigių pagrindus, vadovaujasi ne tik MAĮ įtvirtintais atleidimo nuo delspinigių pagrindais, bet ir laikosi pozicijos, kad sprendžiant mokesčių mokėtojų atleidimo nuo apskaičiuotų delspinigių klausimus, turi būti vadovujamasi teisingumo ir protingumo kriterijais bei atsižvelgiama į Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo suformuotą doktriną dėl skiriamų sankcijų už įstatymų pažeidimus. Inspekcijos teigimu, reikšminga aplinkybė, sprendžiant atleidimo nuo ekonominių sankcijų (baudų, delspinigių) klausimą, LVAT pripažįstamas ir paties mokesčių mokėtojo elgesys.

Inspekcija skundžiamame sprendime nurodo, kad Vilniaus apygardos teismo 2023-11-14 baudžiamuoju įsakymu baudžiamojoje byloje Nr. e1-3214-1123/2023 Pareiškėjas buvo pripažintas kaltu dėl to, kad padarė nusikalstamą veiką, numatytą Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 199² straipsnio 2 dalyje. Mokesčių administratorius nedalyvavo baudžiamojoje byloje, baudžiamajame įsakyme nėra informacijos apie Pareiškėjui atsiradusią pareigą deklaruoti ir sumokėti akcizus nuo cigarečių, kurios buvo padarytos nusikalstamos veikos, objektas. Apie pareigą nuo cigarečių vertės skaičiuoti ir mokėti akcizus Pareiškėjas buvo informuotas Inspekcijos tik 2025 m. vasario mėn. raštu, t. y. po daugiau nei 1 metų nuo baudžiamosios bylos baigties, todėl Pareiškėjas galėjo sąžiningai nežinoti apie pareigą deklaruoti ir mokėti akcizus. Inspekcijos vertinimu,

¹ LVAT 2015-02-09 nutartis adm. byloje Nr. A-81-261/2015; 2021-09-15 nutartis adm. byloje Nr. eA-2713-968/2021; 2021-12-08 nutartis adm. byloje Nr. eA-2807-602/2021.

Pareiškėjas galėjo turėti pagrįstą lūkestį, jog neturi mokestinių prievolių, nes ilgą laikotarpį negavo apie jas jokių pranešimų iš mokesčių administratoriaus. Vertinant delspinigių atitiktį teisingumo ir protingumo principams bei remiantis nustatytų aplinkybių pagrindu, t. y. kad Pareiškėjas, 2025 m. vasario mėn. gavęs informaciją iš Inspekcijos, geranoriškai per trumpą laiką pateikė akcizų deklaraciją už 2023 m. rugsėjo mėn. bei didžiąją dalį mokesčio jau sumokėjo į biudžetą, o dėl likusios sumos kreipėsi į Inspekciją dėl mokestinės nepriemokos išdėstymo, taip norėdamas visiškai padengti skolą valstybės biudžetui, Inspekcija apie prievolę deklaruoti ir sumokėti akcizus pagal teismo baudžiamąjį įsakymą Pareiškėją informavo praėjus 1 metams nuo teismo baudžiamojo įsakymo įsiteisėjimo dienos, Inspekcija konstatavo, jog vadovaujantis MAĮ 8 straipsnyje įtvirtintais protingumo ir teisingumo kriterijais Pareiškėjas atleistinas nuo dalies delspinigių – nuo 25 proc. akcizų delspinigių mokėjimo.

Inspekcija pažymi, kad LVAT suformuotos taisyklės įprastai pripažįstamos sudarančiomis pagrindą atleisti mokesčių mokėtoją ne nuo visų, o nuo dalies delspinigių (ar baudų) mokėjimo, nes laikomasi pozicijos, jog yra nustatyti mokesčių teisės aktų pažeidimai, todėl atleidžiant mokesčių mokėtoją nuo visų ekonominių sankcijų, jos neatliktų jų skyrimu numatytų tikslų.

Komisija k o n s t a t u o j a:

Pareiškėjo skundas netenkinamas, skundžiama Inspekcijos Sprendimo dalis tvirtinama.

Nagrinėjamu atveju ginčas kilo dėl Inspekcijos Sprendimo dalies, kuria atsisakyta Pareiškėją atleisti nuo 600,68 Eur akcizų delspinigių (ginčo delspinigiai).

Pareiškėjas Skundą grindžia iš esmės tais pačiais argumentais, kuriuos nurodė Inspekcijai, t. y. tuo, jog nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo, bei prašo atleisti nuo delspinigių mokėjimo vadovaujantis protingumo ir teisingumo kriterijais. Papildomai Pareiškėjas Skunde Komisijai nurodė naują argumentą, kurio nebuvo nurodęs Inspekcijai – prašo atleisti nuo delspinigių mokėjimo, MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punkto pagrindu (kitais atvejais, kai delspinigius išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu, kaip tai suprantama pagal šio įstatymo 113 straipsnio 1 dalies 3 punktą).

Kaip minėta pirmiau, Inspekcija ginčijamame Sprendime pripažino, kad apie pareigą nuo cigarečių vertės skaičiuoti ir mokėti akcizus, Pareiškėjas buvo informuotas tik 2025 m. vasario mėn. raštu, t. y. po daugiau nei 1 metų nuo baudžiamosios bylos baigties, todėl Pareiškėjas galėjo sąžiningai nežinoti apie pareigą deklaruoti ir mokėti akcizus. Taip pat, Inspekcijos vertinimu, Pareiškėjas galėjo turėti pagrįstą lūkestį, jog neturi mokestinių prievolių, nes ilgą laikotarpį negavo apie jas jokių pranešimų iš mokesčių administratoriaus, todėl vadovaujantis MAĮ 8 straipsnyje įtvirtintais protingumo ir teisingumo kriterijais atleido Pareiškėją nuo dalies delspinigių.

Komisija pažymi, kad Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas, ir LVAT ne kartą akcentavo, kad mokesčių surinkimas užtikrina valstybės galimybes įgyvendinti savo uždavinius ir vykdyti funkcijas, gyvybiškai svarbias jos piliečiams, tautai, valstybei. Nemokant mokesčių, viešasis interesas yra pažeidžiamas, o subjektas, tiesiogiai ar netiesiogiai prisidedantis prie mokesčių nemokėjimo mokesčių teisės prasme, elgiasi nesąžiningai. Tokiu būdu pažeidžiami ir mokesčių visuotinio privalomumo, mokesčių mokėtojų lygybės principai, nes mokesčių nemokantys subjektai konkurencine prasme atsiduria geresnėje padėtyje nei juos mokantys.

Pareiškėjas ilgą laiką nevykdė savo mokesčių teisės aktais įtvirtintų pareigų mokesčių apskaičiavimo, deklaravimo ir sumokėjimo srityje, savo nuožiūra naudojosi valstybei priklausanciais pinigais. Šiuo atveju delspinigiai susidarė mokesčių mokėtojui laiku nesumokėjus mokesčių, o mokesčių administratoriaus veiklos neteisėtumo byloje nenustatyta. Komisijos nuomone, mokesčių administratoriaus mokėtojams siunčiami priminimai apie mokesčių mokėtojo prievolę sumokėti tam tikrą mokestį yra tik pagalbinė (palengvinanti) priemonė mokesčių mokėtojams. Tačiau, kaip teisingai nurodė mokesčių administratorius, tam, kad būtų užtikrinamas mokesčių mokėjimas į valstybės biudžetą, yra itin svarbus paties mokesčių administratoriaus vaidmuo, nes MAĮ 8 straipsnyje įtvirtinta teisingumo ir visuotinio privalomumo principo nuostata įpareigoja mokesčių administratorių užtikrinti efektyvų mokesčių administravimą vadovaujantis teisingumu ir protingumu

pagrįstais kriterijais. Šiuo atveju siekti teisingumo reiškia siekti protingos skirtingų interesų pusiausvyros, atsižvelgiant į abiejų šalių interesus bei pareigas (mokesčių mokėtojo prievolę teisingai mokėti ir deklaruoti mokesčius ir mokesčių administratoriaus pareigą skatinti savanorišką mokesčių mokėjimą). Protingumo kriterijus reikalauja, kad mokesčių administratorius elgtųsi atidžiai, teisingai ir sąžiningai, taikydamas sankcijas už mokesčių įstatymų pažeidimus, atsižvelgtų į sunkinančias ir lengvinančias aplinkybes. Taigi, Komisija, atsižvelgdama į pirmiau išdėstytą, konstatuoja, kad nagrinėjamu atveju atleidimas nuo 25 proc. delspinigių mokėjimo yra pakankamas, atleidus nuo didesnės dalies delspinigių mokėjimo nebūtų įgyvendinti delspinigių tikslai ir Pareiškėjas konkurencine prasme atsidurtų geresnėje padėtyje nei asmenys laiku mokantys mokesčius, nebūtų užtikrinama bendroji prevencija, nebūtų ginamas viešasis interesas.

Komisija, įvertinusi bylos medžiagą, Pareiškėjo Skunde ir Inspekcijos ginčijamame Sprendime išdėstytus argumentus, taip pat sutinka su Inspekcijos Sprendime pateiktu vertinimu dėl MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkto (MAĮ 100 straipsnio 1 dalies) aiškinimo ir sutinka su mokesčių administratoriaus vertinimu, jog nagrinėjamos bylos atveju nėra pagrindo konstatuoti, kad Pareiškėjas nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo.

Kaip minėta pirmiau, Pareiškėjas Komisijos prašo atleisti nuo delspinigių mokėjimo, MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punkto pagrindu (kitais atvejais, kai delspinigius išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu, kaip tai suprantama pagal šio įstatymo 113 straipsnio 1 dalies 3 punktą), kurio nebuvo nurodęs Prašymuose mokesčių administratoriui.

Vadovaujantis MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punktu ir Taisyklių 7.2 papunkčiu, mokesčių mokėtojas – fizinis asmuo gali būti atleidžiamas nuo delspinigių mokėjimo, jei yra sunki jo ekonominė ir / ar socialinė padėtis, kaip tai suprantama pagal MAĮ 113 straipsnio 1 dalies 3 punktą, t. y. fiziniam asmeniui reikia valstybės paramos (asmuo yra pensinio amžiaus, neįgalusis, asmeniui reikalingas gydymas, medicininė profilaktika ir rehabilitacija, asmuo yra bedarbis, gauna socialinę pašalpą) arba tokia parama jau teikiama. Tokiu atveju mokesčių mokėtojas, prašydamas atleisti jį nuo delspinigių, mokesčių administratoriui turi pateikti kompetentingų institucijų išduotus dokumentus, patvirtinančius sunkią ekonominę ir / ar socialinę padėtį. Vertinant atleidimo nuo delspinigių galimybę minėtais MAĮ nustatytais pagrindais, privaloma įvertinti ne tik mokesčių mokėtojo priklausymą MAĮ išvardintoms socialinės padėties asmenų grupėms, bet ir surinkti duomenis apie mokesčio mokėtojo turimą turtą bei pajamas, iš kurių Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso nustatyta tvarka galėtų būti išieškota mokestinė nepriemoka.

LVAT, aiškindamas MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punktą, ne kartą yra pažymėjęs, kad minėtos įstatymo nuostatos negali būti taikomos vien tik formaliai atsižvelgiant į mokesčių mokėtojo priklausymą tam tikrai socialinei grupei, kuriai valstybė paprastai teikia paramą. Asmuo, net ir priklausydamas atitinkamai socialinei grupei (būdamas pensinio amžiaus, bedarbis, neįgalusis ar pan.), vis tik gali turėti nemažai turto ir finansinių lėšų, o tokiu atveju jo atleidimas nuo delspinigių jau negalėtų būti pateisinamas ekonominiu ar socialiniu požiūriu. Atleidimas nuo delspinigių yra siejamas su nebuvimu objektyvių galimybių išieškoti mokestinę nepriemoką arba su socialiniu ir (arba) ekonominiu netikslingumu išieškoti mokestinę nepriemoką, nes mokesčio mokėtojo, kuris yra fizinis asmuo, yra sunki ekonominė padėtis bei jam yra reikalinga ir socialinė valstybės parama dėl jo sveikatos būklės, amžiaus ir pan. (žr. pvz., LVAT 2022-09-21 nutartį administracinėje byloje Nr. eA-538-821/2022).

Pagal pirmiau minėtą taisyklę mokesčių mokėtojas, prašantis atleisti nuo delspinigių, turi teikti faktinius duomenis, įrodančius, jog jam reikalinga valstybės parama arba tokia parama jau teikiama. Kitaip mokesčių administratoriui suteikta teisė atleisti mokesčių mokėtoją nuo delspinigių negalėtų ir neturėtų būti realizuota.

Iš Inspekcijos papildomai pateiktų dokumentų (2025-05-09 raštas Nr. R-2049) matyti, kad Pareiškėjas nuosavybės teise valdo 5 nekilnojamojo turto objektus, iš jų: 1/4 1.2800 ha žemės sklypo (duomenys neskelbtini) (registro Nr. (duomenys neskelbtini)); 1/4 0.7762 ha žemės sklypo (duomenys neskelbtini) (registro Nr. (duomenys neskelbtini)); 1/4 0.1360 ha žemės sklypo (duomenys neskelbtini) (registro Nr. (duomenys neskelbtini)) su 1/2 225.04 kv. m pastato – vienbučio gyvenamojo pastato (unikalus Nr. (duomenys neskelbtini)); 1/52 0.1990 ha žemės sklypo

V(duomenys neskelbtini) (registro Nr. (duomenys neskelbtini)). Vieną iš išvardintų nekilnojamojo turto objektų – žemės sklypo dalį su vienbučio – gyvenamojo namo dalimi Pareiškėjas įsigijo 2024 metais. Iš Pareiškėjo pateiktos metinės pajamų mokesčio deklaracijos už 2024 m. nustatyta, kad jis 2024 m. yra gavęs 27 931,43 Eur pajamų, iš jų: 26 600 Eur už nekilnojamojo turto ir automobilių pardavimą bei 1 331,43 Eur kitų pajamų.

Pareiškėjas Skunde teigia, kad šiuo metu yra nedirbantis, besimokantis pagal užimtumo tarnybos programą asmuo. Šiems teiginiams pagrįsti Pareiškėjas pateikė pažymą apie studijas ir pažymą iš Užimtumo tarnybos prie Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijos. Komisija pastebi, kad Pareiškėjas yra darbingo amžiaus, apie nustatytą ribotą darbingumą ar sveikatos būklę, duomenų byloje nėra (tokių duomenų nepateikė ir Pareiškėjas).

Pateiktame Skunde Pareiškėjas nurodo, kad yra tėvas, auginantis du mažamečius vaikus (pateikė vaikų gimimo liudijimų kopijas), gaunantis tik minimalias pajamas, tačiau byloje nėra faktinių duomenų, leidžiančių tvirtinti, kad jis yra sunkioje ekonominėje (socialinėje) padėtyje ir reikalinga ar suteikta valstybės parama, kaip ji suprantama pagal MAĮ 113 straipsnio 1 dalies 3 punktą. Todėl darytina išvada, kad Pareiškėjas neįrodė, jog egzistuoja teisinės sąlygos atleisti jį nuo priskaičiuotų delspinigių šiuo pagrindu (kai delspinigius išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu). Taip pat Komisija pažymi, kad išlaikomų asmenų turėjimas, kuriuos Pareiškėjas privalo išlaikyti pagal įstatymą, nesudaro pagrindo laikyti Pareiškėjo ekonominės / socialinės padėties sunkia ir nesuteikia teisės nevykdyti savo mokesčių įsipareigojimų, todėl savaime nėra pagrindas atleisti Pareiškėją nuo pagrįstai apskaičiuotų delspinigių.

Primintina, kad pagal MAĮ 96-97 straipsnių nuostatas delspinigiai pradedami skaičiuoti nuo kitos dienos po to, kai mokestis pagal tuo metu galiojančius mokesčių teisės aktus turėjo būti sumokėtas į biudžetą. Nagrinėjamu atveju ginčo dėl delspinigių apskaičiavimo teisėtumo nėra. Kaip minėta pirmiau, Inspekcija atsižvelgė į mokesčių administratoriaus veiksmų svarbą informuojant Pareiškėją dėl mokėtinų akcizų savalaikiškumo bei paties Pareiškėjo veiksmus deklaruojant ir sumokant didesnę dalį prievolės bei atleido Pareiškėją nuo 25 proc. delspinigių mokėjimo vadovaujantis sąžiningumo, teisingumo ir protingumo principais.

Atsižvelgus į išdėstytą, Komisijos vertinimu nagrinėjamoje byloje nėra jokių išskirtinių aplinkybių, suteikiančių pagrindą atleisti Pareiškėją nuo visų apskaičiuotų delspinigių ar dar labiau juos sumažinti, todėl konstatuotina, kad nėra teisinio pagrindo tenkinti Pareiškėjo prašymo dėl atleidimo nuo delspinigių mokėjimo Skunde nurodytais pagrindais.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 100 straipsnio 2 dalimi ir 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu
n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2025-03-28 sprendimo Nr. (21.222Mr) 500-470 dalį, kuria I.L. neatleistas nuo 600,68 Eur akcizų delspinigių.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Regionų administraciniam teismui, skundą paduodant pasirinktinai: Vilniaus rūmuose (Žygimantų g. 2, 01102, Vilnius), Kauno rūmuose (A. Mickevičiaus g. 8 A, 44312, Kaunas), Klaipėdos rūmuose (Galinio Pylimo g. 9, 91230, Klaipėda), Šiaulių rūmuose (Dvaro g. 80, 76298, Šiauliai), Panevėžio rūmuose (Respublikos g. 62, 35158, Panevėžys) ar per Lietuvos teismų elektroninių paslaugų portalą <https://e.teismas.lt>. Skundas Regionų administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, sprendami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas.

Komisijos pirmininkė

Vilma Vildžiūnaitė

Komisijos narė

Gvida Ivanauskienė

Komisijos narė

Kristina Jakštienė

Komisijos narė

Raimonda Juodkaitė

Komisijos narė

Jurgita Narkevičiūtė